

STAATSBLAD

VAN

NEDERLANDSCH INDIE.

No. 44. *Publikatie van den 24sten december 1825, waarbij worden gearresteerd eenige bepalingen op het stuk van slaven en slavenstand in Nederlandsch Indië.*

Wij GODERT ALEXANDER GERARD PHILIP BARON VAN DER CAPELLEN, Groot-Kruis der orde van den Nederlandschen Leeuw, Secretaris van Staat, Gouverneur Generaal over Nederlandsch Indië, enz., enz., enz.

IN RADE.

*Aan allen die deze zullen zien of hooren lezen;
SALUT! doen te weten:*

REEDS van den aanvang van Ons bestuur, heeft het lot der *slaven* in Nederlandsch Indië Onze aandacht tot zich getrokken.

Het onwaardeerbaar goed der *vrijheid* missende, hadden deze ongelukkigen aanspraak op Onze bijzondere bezorgdheid.

De *slavenhandel*, reeds vroeger afgeschaft en streng verboden, had echter nog slechts onvolkomen kunnen worden geweerd, om dat er geen zeker en onfeilbaar middel bestond om *vrije lieden* van *lijf-eigenen* te onderscheiden;

Nog altijd werden er vrij geborenen, door allerlei slinksche wegen, onder den band der slavernij gebragt of daarin onwettiglijk gehouden.

Ten einde dit onteerend misbruik op eene meer krachtadige wijze te beteugelen, werd door Ons, bij publikatie van den 3den juli 1819 (staatsblad no. 58) bepaald, dat in geheel Nederlandsch Indië alle lijfeigenen, zonder onderscheid van geslacht of ouderdom, zouden moeten worden geregistreerd, en dat alle lijfeigenen, welke niet binnen den gestelden tijd ter registratie zouden zijn aangegeven, zouden worden beschouwd als geëmancipeerd en van den band der slavernij ontslagen.

Wij hebben alle reden om Ons over de heilrijke gevolgen van dezen maatregel te verheugen. De schandelijke menschen handel is daardoor, in de geheele uitgestrektheid van Nederlandsch Indië, schier onmogelijk geworden en heeft werkelijk opgehouden.

Van eenen anderen kant hebben Onze zorgen steeds gestrekt om den lijfeigenen eene zachte en menschlievende behandeling van hunne meesters te verzekeren, en hen te beveiligen tegen alle willekeurige of ongeëvenredigde en daarom onregtvaardige bestraffing.

Wij hebben hierin het spoor gevolgd, Ons van de vroegste tijden af door de Hooge Regering dezer landen aangewezen. Overal hebben Wij blijken aangetroffen van de vaderlijke bezorgdheid dier Regering voor de ongelukkige slaven, zichtbaar in eene

menigte van beschermende bepalingen te hunnen behoefte en tot verzachting van hun lot, van tijd tot tijd gemaakt, en die dan ook het gewenscht gevolg hebben gehad dat hier te lande de slaven over het algemeen, en met weinige uitzonderingen, eene billijke en menschelijke behandeling van hunne meesters ondervinden.

Vele dier bepalingen echter zijn door het verloop des tijds in vergetelheid geraakt, of schijnen althans, hoewel nimmer stellig ingetrokken, door onbruik afgeschapt. Het is Ons dus noodzakelijk voorgekomen dezelve te doen herzien, naar de veranderde omstandigheden en den tegenwoordigen geest des tijds te wijzigen, en daarna als eene algemeene Wet op het stuk van *slaven en slavenstand* in Nederlandsch Indië in werking te brengen.

De Regering heeft bij deze gelegenheid in overweging genomen of niet, ter bevordering van de allezins wenschelijke algeheele vernietiging van den slavenstand, zou kunnen worden bepaald dat alle kinderen, welke na een zeker te bepalen tijdstip uit *lijfseigenen* zullen worden geboren, zullen worden beschouwd als vrij *geborenen*. Bij dieper nadenken evenwel is dit punt haar voorgekomen in een te naauw verband te staan tot het persoonlijk belang van vele bijzondere ingezetenen, en mitsdien van eenen te teederen aard, dan dat zij met gerustheid zoude kunnen besluiten tot eenen maatregel, die anders, zoo wel uit een Godsdienstig als uit een zedelijk oogpunt beschouwd, voorzeker geene aan-

beveling zou behoeven. Intusschen is dit belangrijk punt aan de beslissing van den Koning onderworpen.

En is het, in afwachting dat Hoogstdezelfs welbehagen dienaangaande aan de Hooge Regering zal worden kennelijk gemaakt, dat Wij, na rijpe deliberatie, bij Onze Resolutie in Rade, van heden no. 1, hebben goedgevonden en verstaan te arresteren de navolgende bepalingen:

Art. 1. Als wettige slaven zullen alleen worden erkend de zoodanige als overeenkomstig de bepalingen vervat in Onze publikatie van 3 juli 1819 (staatsblad no. 58) zijn *geregistreerd*.

Art. 2. Het is aan alle ambtenaren met het houden der slaven-registers belast, op verbeurte van hun ambt, verboden, buiten nieuw geborene kinderen van lijfeigenen, eenige slaven op die registers inteschrijven, van welke niet door een vroeger extract uit een register, blijkt, dat zij werkelijk slaven zijn. Deze vroegere extracten zullen telkens door die ambtenaren worden aangehouden.

Art. 5. Al wie een vrij mensch, het zij onder vertooning van een certificaat voor eenen slaaf afgegeven, dan wel door eenigerlei andere bedriegelijke middelen hoe ook genaamd, als *slaaf* op een register van lijfeigenen heeft doen inschrijven of ter inschrijving aangeboden, zal worden gestraft met *Geeseling* en *Bannissement* voor den tijd van *tien tot twintig* jaren, en zulks zonder onderscheid of de ingeschrevene dan wel ter inschrijving aangeboden

STANDARD

NEW YORK

THE NEW YORK STANDARD
PUBLISHED WEEKLY
BY THE NEW YORK STANDARD PUBLISHING CO.
100 NASSAU ST. N.Y.

Subscription prices
In Advance
Per Annum
Five Dollars
Per Month
Four Dollars
Single Copies
Ten Cents
Entered as Second-Class Matter
October 3, 1879
Post Office at New York, N.Y.
Acceptance for mailing at
Special Rate of Postage
Provided for by Act of
October 3, 1879
Authorized by Post Office
Department
Postage paid by New York
Standard Publishing Co.

Published by the
New York Standard Publishing Co.
100 Nassau St. N.Y.
Entered as Second-Class Matter
October 3, 1879
Post Office at New York, N.Y.
Acceptance for mailing at
Special Rate of Postage
Provided for by Act of
October 3, 1879
Authorized by Post Office
Department
Postage paid by New York
Standard Publishing Co.

persoon al of niet van het bedrog kennis drage en daarin al of niet hebbe toegestemd.

Art. 4. Op gelijke wijs zal worden gestraft al wie een kind van eene vrije of niet als slavin geregistreerde vrouw als slaaf zal hebben doen inschrijven of ter inschrijving aangeboden.

Art. 5. Het blijft aan alle notarissen of andere publieke beambtschrijvers ten strengste, op verbeurte van hun ambt en van eene boete van *f* 1000 verboden transporten van lijfeigenen te passeren, voor dat hun het extract, uit hetwelk moet blijken dat de verkochte of te transporteren slaaf of slavin op een der slaven registers is ingeschreven, zal zijn vertoond, en voor dat die slaaf of slavin voor hen zal zijn gebragt en, op hunne afvraag, zal hebben erkend dezelfde te zijn waarvan het transport wordt gevraagd.

Art. 6. In geval van de bewijzen van eigendom en registratie van overledene of weggeloopene slaven gebruik zal zijn gemaakt om een ander persoon onder denzelfden naam te doen transporteren en registreren, zal de gene die zoodanige bewijzen heeft aangehouden, zonder te hebben voldaan aan het voorgeschrevene bij de art. 14 en 15 der publikatie van 3 juli 1819, en die mitsdien door zijn verzuim zal hebben aanleiding gegeven tot het misbruik, het welk naderhand door een derden van die stukken zal zijn gemaakt, boven de boete bepaald bij de art. 14 en 15 der publikatie van 3 juli 1819, nog verbeuren eene boete van *f* 200 tot *f* 500.

Art. 7. Al wie een' vrij of niet op de slaven registers ingeschreven mensch, denzelven in den waan brengende of latende van slaaf te zijn, in zijne vrijheid belemmert zal naar omstandigheden worden gestraft, zelfs met schavotstraf, gevangenis en banissement, wanneer bewezen is dat daarbij verregaande kwade trouw gepleegd is.

Art. 8. Het bovenstaand artikel zal ook toepasselijk zijn ten aanzien van *vrij gegevene* slaven.

Art. 9. Als slaven zullen niet ter registratie mogen worden aangegeven kinderen bij slavinnen verwekt door hare meesters, het zij deze zijn Europeanen of derzelver afstammelingen, dan wel mooren, chinezen of inlanders; zoodanige kinderen zullen bij hunne geboorte, zoo wel als hunne moeders, dadelijk vrij zijn, zonder onderscheid of de boedel des vaders solvent dan wel insolvent zij of worde.

Art. 10. Wanneer eene slavin, gedurende het leven of na het overlijden van haren meester, met wien, terwijl hij ongehuwd was, zij geleefd heeft, verklaard van hem bezwangerd te zijn of bij hem een kind ter wereld gebragt te hebben, zoo zullen zij en haar kind, volgens de bepalingen van het voorgaande artikel, vrij zijn.

In geval zoodanige verklaring wordt tegengesproken en betwist, zal daarvan door de belanghebbende slavin of door haren meester, deszelfs erfgenamen of de executeuren in deszelfs boedel, worden kennis gegeven aan de officieren van justitie, ter plaatse

waar die zich bevinden, en waar die niet zijn aan de hoogste plaatselijke autoriteit; vervolgens zal, op voordragt van den officier van justitie of van de hoogste plaatselijke autoriteit, de zaak voor den bevoegden regter worden behandeld, en door dezen daarin uitspraak gedaan.

Art. 11. Erfgenamen of boedel redders, die verzuimd zullen hebben de bij het voorgaande artikel bevolene kennisgaf te doen, zullen verbeuren eene boete van *f* 200 tot *f* 1000.

Art. 12. Slaven, welke hunne uiterste vlijt hebben aangewend om hunne meesters dan wel derzelver kinderen uit klaarblijkelijk levens gevaar, waarin zij door toevallige oorzaken of door geweld van anderen zijn gebragt, te redden en in veiligheid te brengen, zullen dadelijk aanspraak hebben op hunne vrijheid en in het genot van dezelve worden gesteld, des noods door tusschenkomst des regters, op de daartoe door eenen *vindex libertatis* gedane vordering.

Art. 13. Zullen mede vrij zijn slaven, die hunne meesters volgen naar een ander werelddeel en van daar terug komen.

Art. 14. Een slaaf, ingeval van ziekte of onbekwaamheid door zijnen meester hulpeloos en onverzorgd gelaten, zal na dat daarvan bij den regter zal zijn gebleken, door denzelven worden vrij verklaard.

Art. 15. Slaven, gehuwd zijnde of levende met slavinnen bij welke zij een of meer kinderen hebben verwekt, zullen van hunne of zoodanige vrouwen

niet mogen worden gescheiden en niet dan gezamenlijk met deze en hunne kinderen mogen worden verkocht.

Art. 16. In gelijker voege zullen ook de kinderen van slaven; niet dan gezamenlijk met hunne ouders mogen worden verkocht.

Art. 17. Op de bepalingen in de beide voorgaande artikelen vervat zullen uitzonderingen kunnen worden toegestaan, in geval van slecht gedrag in den lijfeigenen, dien de eigenaar wenscht uit dien hoofde afzonderlijk te mogen verkoopen; ter beoordeeling van den resident of andere hoogste plaatselijke autoriteit.

Art. 18. De slaven handel en de invoer tot dat einde in Nederlandsch Indië, hetzij van slaven dan wel van vrije menschen, blijven verboden.

De aangebragte slaven zullen mitsdien dadelijk vrij zijn, zonder onderscheid of zij komen van landen aan Indische Vorsten of Regeringen onderworpen, dan wel van vreemde europische kolonien of bezittingen.

Hiervan zullen echter zijn uitgezonderd zoodanige slaven als zullen worden aangebragt met voorkennis van het Gouvernement, en met het bekend oogmerk om dezelve hier vrij te verklaren, en contracten met hen te sluiten voor een bepaald getal, niet te boven gaande acht jaren, en voorts met eene verklaring ter plaatse van den uitvoer gepasseerd voor de hoogste plaatselijke autoriteit, dat die uitvoer met het bovengemelde oogmerk geschiedt.

Art. 19. Alle vaartuigen onder Nederlandsche vlag, en toebehoorende aan ingezetenen van Nederland of Nederlandsch Indië, tot slaven handel dienende, en in eenige haven of rivier, dan wel op eenige reede, onder het gebied van Nederlandsch Indië, gevonden en aangehouden wordende, zullen worden verbeurd verklaard.

Art. 20. De voerders van zoodanige vaartuigen, en allen die daarop eenig deel mogten hebben aan den handel in slaven zullen worden gestraft met gevangenis van een tot vijf jaren en bannissement van 10 tot 20 jaren.

Art. 21. Op gelijke wijs zullen worden gestraft de reeders van diezelfde vaartuigen, wanneer zij kennis hebben gedragen dat dezelve tot den slaven handel worden gebruikt, dan wel daartoe zijn uitgerust.

Art. 22. Vaartuigen onder vreemde vlag, en niet behorende aan ingezetenen van *Nederland* of *Nederlandsch Indië*, tot slaven handel dienende, zullen niet op de reeden of in de havens² en rivieren onder het gebied van Nederlandsch Indië worden toegelaten, maar, zich aldaar vertoonende, dadelijk moeten worden afgewezen.

Art. 23. Indien echter door zoodanige vaartuigen eenige dadelijke poging wordt gedaan tot aanvoer van of handel in slaven, zullen op die vaartuigen en op derzelver voerders mitsgaders op alle verdere zich aan boord bevindende personen, die aan dien verboden aanvoer of handel eenig deel genomen hebben, worden toegepast dezelfde straffen

als bij de voorgaande artikelen voor vaartuigen onder Nederlandsche vlag en derzelver voerders is gestatueerd.

Art. 24. Slaven door vreemde reizigers aangebragt, zonder voornemen tot handel en alleen voor hunne eigene bediening, zullen als zoodanig gedurende een jaar kunnen worden aangehouden. Na verloop van dien tijd niet weder uitgevoerd zijnde, zullen die slaven vrij zijn.

Art. 25. De slaven, in het voorgaande artikel vermeld, zullen niet mogen worden verhuurd, verpand, of op eenigerlei wijze afgestaan, op verbeurte eener boete van f 1000.

Art. 26. Vrije lieden, als huurlingen aangebragt wordende ten dienste van den landbouw, van fabrieken, tot het delven en bearbeiten van mijnen, en in het algemeen tot de uitvoering van belangrijke ondernemingen en werken, zullen, ter voorkoming van allen clandestinen invoer van slaven, door de genen die dezelve hebben gehuurd, of door de belanghebbenden, moeten worden aangegeven bij de residenten of de hoogste plaatselijke autoriteiten. Bij verzuim hiervan zullen de aanvoerders of belanghebbenden verbeuren eene boete van f 100 voor ieder huurling die niet aangegeven is.

De residenten of hoogste plaatselijke autoriteiten zullen zich moeten overtuigen dat zoodanige huurlingen met hunnen eigen vrijen wil, en geenszins door dwang of andere ongeoorloofde middelen alhier worden aangebragt.

Art. 27. Van deze aangiften zal worden aangelegd een register, hetwelk zal inhouden:

- a. De namen van de huurders;
- b. De namen van de gehuurde arbeids lieden;
- c. De plaats waar de arbeids lieden zijn gehuurd en te huis behooren;
- d. Het werk waartoe zij zijn gehuurd;
- e. De voorwaarden van de huur.

Art. 28. Zoodanige huur zal voor niet langer dan acht jaren mogen worden aangegaan.

Na verloop van dien tijd zal dezelve echter kunnen worden vernieuwd, ten overstaan van den resident of andere hoogste plaatselijke autoriteit, die bijzonder zal moeten toezien en zorgen dat de huur vrijwillig en zonder dwang worde aangegaan.

Art. 29. De huurder de gehuurde werklieden langer aanhoudende dan bij het contract is bepaald, zonder hetzelfde te hebben doen vernieuwen, zal aan ieder van dezelve, voor iedere maand dat zij aldus zullen worden aangehouden, betalen tien gulden boven het geen hij, volgens de oorspronkelijke overeenkomst, verplicht is hun te geven.

Art. 30. Het is den residenten en alle plaatselijke autoriteiten aanbevolen naauwkeurig toetezien dat aan de voorwaarden der huur contracten behoortlik worde voldaan, en vooral dat de werklieden nimmer als slaven, maar altijd als vrije lieden worden aangemerkt en behandeld.

Art. 31. Het is hun pligt gedurig na te gaan

of de tijd, voor welken de contracten zijn gesloten, verloop en zij, om daar door voor te komen dat iemand tegen zijnen wil verbonden blijve.

Art. 32. Een ieder is verplicht zijne slaven met zachtheid te behandelen en goede en behoorlijke zorg voor dezelve te dragen.

Art. 33. De slaven zullen door hunne meesters behoorlijk moeten worden gevoed en gekleed.

Zoodra zij den ouderdom van twaalf jaren bereikt hebben, zal aan ieder hunner bovendien moeten worden gegeven, aan geld ten minste een' halven gulden 's maands.

Art. 34. Eigenaren van slaven buiten staat zijnde om aan de bepalingen van het voorgaande artikel te voldoen, zullen verplicht zijn dezelve binnen eenen door de plaatselijke autoriteiten te bepalen tijd te verkoopen.

Art. 35. Een ieder is verantwoordelijk voor alle schaden en nadeelen, welke door de daden van zijne slaven zijn veroorzaakt.

Van deze verantwoordelijkheid zal de eigenaar zich kunnen bevrijden, door het aanbieden en afstaan van den eigendom over den slaaf, tot vergoeding van de schade die door denzelfden is toegebracht.

Deze bevoegdheid houdt op, wanneer de schade is veroorzaakt op last, met den wil of met voorkennis van den eigenaar.

Art. 36. Ingeval van misdad door eenen slaaf gepleegd, is de eigenaar van denzelfden alleen aan-

sprakelijk voor de schade die door die misdaad zal zijn veroorzaakt.

Het blijft hem evenwel vrij ook in dit geval afstand te doen van zijnen eigendom, ten behoeve van den gen die de schade heeft geleden.

Deze zal dien eigendom kunnen doen gelden, na dat de slaaf de straf, tot welke hij zal worden verwezen, zal hebben ondergaan.

Art. 57. Het is een' ieder ten strengste verboden eenige strafoefening te houden over slaven, wegens misslagen door hen begaan, op straffe van te worden vervolgd als schuldig aan mishandeling van slaven. Eene matige huisselijke correctie evenwel is hier onder niet begrepen.

Art. 58. Als mishandeling van slaven zal worden beschouwd, behalve het aanbrengen van lichamelijke smart door strafoefening aan den lijve,

- a. Het onthouden van het gewone voedsel;
- b. Het vorderen en opleggen van overmatigen arbeid en van diensten de krachten van den slaaf te boven gaande.
- c. Het niet verzorgen van zieke slaven;
- d. in het algemeen, al wat strekken kan om het lot van den slaaf te verzwaren en ondragelijk te maken, strijdig met de verplichting des meesters om zijnen slaaf met zachtheid en zorg te behandelen.

Art. 59. Het zal elken slaaf vrij staan, wanneer hij vermeent door zijnen meester te zijn mishandeld,

zijne klagten deswege ten politie kantore in te brengen; zullende als dan daarin worden gehandeld, zoo als hier onder zal worden bepaald.

Art. 40. Al wie zich schuldig maakt aan mishandeling van slaven zal verbeuren eene boete van *f* 10: tot *f* 500: onverminderd de straffen te ondergaan wanneer die mishandeling onder de misdaden, bij art. 43 vermeld, zal moeten worden gerangschikt.

Art. 41. In geval van mishandelingen van eenen ernstigen aard zal de gene, die zich daaraan schuldig heeft gemaakt, door regterlijk gezag veroordeeld kunnen worden om al zijne slaven te zien verkoopen, met verbod dat deze slaven immer weder komen onder zijn beheer, op straffe dat die als dan zullen worden vrij verklaard, en dat den eigenaar des noods zal worden verboden om ooit weder slaven te mogen houden. Wanneer de mishandelingen zijn van eenen zeer groven aard, zullen de slaven door den regter zelfs kunnen worden vrij verklaard.

Bij den verkoop, krachtens de bepalingen van dit artikel, zal in allen gevalle worden in acht genomen het vastgestelde bij art. 15 en 16.

Art. 42. De residenten, assistent residenten en alle andere officieren van politie zullen klagten wegens mishandeling van slaven aannemen en die brengen voor de officieren van justitie, die daaromtrent zullen onderzoek doen en, daartoe termen

vindende, de zaak voor den bevoegden regter vervolgen.

Art. 45. Het onderzoek wegens moord, doodslag en verwonding, en in het algemeen, wegens alle misdaden aan slaven gepleegd door hunne meesters, zal op de gewone wijs worden gedaan door de officieren van politie en justitie, en zal daarin, op de bestaande wijs van procederen in criminele zaken, door de bevoegde regters worden uitspraak gedaan, even als of de misdaad aan een' vrij mensch ware gepleegd.

Art. 44. De straffen wegens misdaad, aan slaven gepleegd, zullen altijd gepaard gaan met den last om, zoo wel den beleedigten slaaf, zoo hij leeft, als alle andere slaven, die in het bezit van den schuldigen mogten zijn, te verkoopen, en met een verbod aan denzelfven om slaven te houden.

Art. 45. Het blijft den regter ook vrij om in zoodanig geval te gelasten, dat de beleedigde slaaf zal worden in vrijheid gesteld, ter vergoeding van de door hem ondergane beleediging.

Art. 46. Alle klagten van meesters tegen hunne slaven zullen worden gebragt voor de residenten of magistraten, die daaromtrent, wanneer die klagten geene misdaad betreffen, onderzoek en uitspraak zullen doen.

Art. 47. Met rottingslagen, het getal van 50 niet te bovengaande, of gevangenis voor niet langer dan 14 dagen, zullen worden gestraft de slaven:

- a. Die weigeren de diensten en werkzaamheden te verrigten, welke in billijkheid van hen kunnen worden gevorderd;
- b. Die zich oneerbiedig jegens hunne meesters gedragen, en hen met woorden of gebaaren beleedigen;
- c. Die zich door gedurige verwijdering en rondloopen aan hunnen dienst onttrekken;
- d. Die bevonden zullen worden hunne meesters valschelijk te hebben beschuldigd van hen te hebben mishandeld;
- e. Die zich aan geringe ontvreemdingen van eetwaren en dergelijke kleinigheden zullen hebben schuldig gemaakt;
- f. Die hunne kleederen zullen hebben verkocht of verpand;
- g. In het algemeen, die zich opzettelijk of door verzuim zullen hebben schuldig gemaakt aan misslagen, voor welke zij in billijkheid eenige correctie verdienen.

Art. 48. Ingeval van herhaling zal den slaven eene straf van ten hoogste 60 rotingslagen en eene gevangenis van ten hoogste 3 maanden kunnen worden opgelegd.

Art. 49. De straf van rotingslagen zal ten overstaan van eenen officier van politie kunnen worden uitgevoerd, ten huize van den meester der schuldig bevonden slaven.

Art. 50. De kosten van detensie van slaven, in

de gevallen bij de art. 47 en 48 vermeld, zullen door derzelver meesters worden betaald.

Art. 51. Weggeloopene slaven opgevat wordende, zullen op aanklagte en vordering hunner meesters kunnen worden gestraft met ketting arbeid, de eerste reis voor niet langer dan zes maanden, en voor niet langer dan twee jaren, ingeval van herhaling.

Art. 52. Het zal den meesters van slaven, die ter zake van wegloopen in de ketting geklonken, of wegens andere misslagen in de gevangenis zijn, vrijstaan die slaven te allen tijde te doen ontslaan.

Art. 53. Slaven die de handen slaan aan hunne meesters, zonder hen te verwonden, zullen worden gestraft met rottingslagen, het getal van 60 niet te bovengaande, en ketting arbeid voor niet langer dan twee jaren; naar gelang van zwaardere omstandigheden, zullen ook deze straffen kunnen worden verzwaaard.

Art. 54. Ten aanzien van alle misdaden, door slaven gepleegd, zijn zij onderworpen aan de regtsmagt der regtbanken voor welke andere vrije inlanders te regt staan.

Art. 55. Slaven, door hunne meesters vrijwillig vrijgegeven, zijn aan hen en derzelver kinderen ontzag en eerbied schuldig.

Wanneer zij deze met woorden, gebaarden of daden beledigen, zullen zij worden gestraft als bij art. 47 is bepaald.

Art. 56. Alle zaken, de lijfeigenen rakende, waar-

omtrent in dezen niet is beslist, zullen geregeld worden naar luid en uitwijzen van het beschreven regt, voor zoo verre de veranderde en plaatselijke omstandigheden zulks niet onmogelijk maken.

Wordende voorts bij deze ingetrokken en in werking gesteld alle wetten, publikationen, bijetten en andere bepalingen hoe ook genaamd, strijdende met den inhoud dezer.

En op dat niemand hiervan onwetendheid voorwende, zal deze alom waar zulks gebruikelijk is worden afgekondigd en aangeplakt in de Nederduitsehe, Inlandsche en Chinesche talen.

Lasten en bevelen voorts, dat alle hogere en lagere kollegien en ambtenaren, justiciëren en officieren, ieder zoo veel hem aangaat, aan de naauwkeurige uitvoering dezer de hand zullen houden, zonder eenige oogluiking of aanzien des persoons.

Gegeven te Batavia, den 24sten december 1825.

VAN DER CAPELLEN.

Ter ordonnantie van den Gouverneur
Generaal in Rade.

De Algemeene Secretaris,
BOUSQUET.

slu

ce a
bed:

Do

STAATSBLAD

VAN

NEDERLANDSCH INDIE.

Publikatie van den 29sten december 1825, waarbij wordt bepaald, dat voortaan de aanvoer en verkoop van zout in de Nederlandsche bezittingen op de west-kust van Sumatra, voor elk en een iegelijk zal zijn vrijgesteld.

*Wij GODERT ALEXANDER GERARD PHILIP
BARON VAN DER CAPELLEN, Groot-Kruis
der Orde van den Nederlandschen Leeuw,
Secretaris van Staat, Gouverneur Generaal
over Nederlandsch Indië, enz., enz., enz.*

IN RADE.

*Aan allen die deze zullen zien of hooren lezen,
SALUT! doen te weten:*

BIJ Onze publikatie van den 6den september 1819 oordeelden Wij het noodig om de bepalingen, welke op het eiland *Java* bestaan ten aanzien van den handel in zout, ook toepasselijk te verklaren op de Nederlandsche Bezittingen op de West-kust van *Sumatra*, en mitsdien aan een ieder te verbieden om in gemelde Bezittingen zout in te voeren, anders dan voor rekening en op last van de Hooge Regering dezer landen, op zoodanige straffen als bij gemelde publikatie tegen het overtreden van dit verbod zijn bepaald; zijnde dien ten gevolge de alleen handel